

Γιώργος Καραχαλίου

ΛΩΤΟΦΑΓΟΙ Α΄

Στην αρχή του καιρού
 ήταν γη κι ουρανός.
 Ήταν ανέμος καυτός
 που ξεραινε τις οροσειρές
 κι ο ήλιος ασπριζε τις πέτρες.
 Ύστερα ηρθε ο ατμός και πυκνώσε
 κι έγινε σταγόνα
 να ξεδιψάσει τα σκασμένα χώματα.
 Εγινε παγωμένο κρυστάλλο
 και τυλίξε με την αγάπη του
 τα ραγίσματα και τις θουνοκορφές.
 Εγίνεν αίμα
 και ζωντανέψε την καρδιά.
 Εγινε πηγή και ρυακί και ποταμός
 και γέμισε τις ρωγμές.
 Τότες ετρίξεν η γη ήχο γλυκό
 και τρυφερά νανούρισε στον κορφο της
 το σπορό.
 Σ' αυτά τα χώματα
 θαρραλέα καλήμερισε τον ήλιο
 ο πρώτος άνθος
 η πρώτη μελισσα
 το πρώτο μερμηγκί.
 Αίμα και γη μας
 το αρώμα σου της ελίας και του φα-
 σκομηλού
 ξεχυθήκε στις σπηλιές και στους γκρε-
 μούς
 κι έκανα τα χέρια μου κουπα να πιω.
 Κι αναρρίχηθηκε ως τα χείλη μου
 ο αχός από το πεταγμά του πουλιού
 ο κυματισμός της θαλάσσης
 το κατρακυλισμά της πέτρας
 και το σφυρίγμα του ανέμου.
 Κι έγινε πλημμυρίδα
 δόρυ χαλκίνο
 εργαλείο σιδερένιο
 μορφή μαρμαρίνη,
 σημαντικό εκκλησίας,
 έγινε λόγος και ρυθμός,
 η πρώτη λέξη.

Ο αήτος μπορεί να πετα από κορφή σε κορφή.
 ο ανέμος μπορεί να τρέχει από φα-
 ραγγί σε φαράγγι.
 Το σπέρμα του λουλουδιού μπορεί να σκορπίζεται στο δρόμο.
 Το πελαγό μπορεί να ξεκουράζεται στην αμμο.
 Το σιτάρι μπορεί να φυτρώνει στους καμπούς.
 Όμως,
 από ψήλα το δούνο θωρεί ακίνητο τον αήτο και τον άνεμο.
 —Ραυχο τριμμένο, από αργίλλο και βωξίτη,
 ποιος καρτερεί στα στενά σπλισμένους;
 Έχει πλαϊ σου ποιος τσακίζει τα κλα-
 δια
 κι η σκονή του δρόμου γέμιζει τα μα-
 τια με κρύο;
 Θανάτε,
 Θανάτε, λευκοντυμένη
 παραμονεύεις σε περασμένα γνωρίμα.
 Το ψωμί θα μείνει αφαγώτο
 το λαρυγγί στεγνό
 το τραγούδι ατελείωτο.
 Η μέρα φεύγει με κεραυνο.

Μεγαλοπρεπα, αντικρυ στο ποταμι
προβάλλει την κορμωστασία του ο αρ-
χεγονος βραχος. Σα σπειρα φωτος ξε-
φυτρώνει το σιταρι κι η μυρουδια απο
το φρεσκο ψωμι ξεχυλιζει τους φουρ-
νους.

Και να. Ιδιο θελος καρφωθηκε η βρο-
χη στη χλοη, και κεινη πονεσε και αν-
θισε.

Εκει σ αναζητω
στις ριζες του μοσχοδεντρου
αναμεσα στο νερο και στο χωμα

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Μανωλης Γιακουμακης

Στο ρημαγμενο σου ξωκλησι
που τρεμοσβηνουν οι καιροι
το σκονισμενο ευαγγελιο ξεσκεπαστηκε
σε διαφορες αποχρωσεις
προσχει η πορφυρα
ματοβαμμενη εγκαρτερηση
και καποτε να θγαινει
το δαχτυλιδι του κακου
κι η λυπημενη επιστροφη του μαρασιμου
ντροπιασμενο ονειρο
κι αλλοτε παλι
με το κυμα ορθο
να τραβολογιεσαι
στην ασθμαινουσα ριζα του θυθου
τοτε που σε πρωτοδα
να μου χαριζεις το γκριζο σου φως
χαμογελωντας στην παγιδα της πολης
για τα παιδια που αναδυθηκαν
και χαθηκαν στην αγκαλια
και τη γλυκια παραταση του παραμυ-
θιου
που ξεμακραινει κι ομορφαινει τη ζωη
μας
σαν το ζεστο καρβελι θα με καιει
ο ηλιος του κορμιου σου
στο αστρο που κλειστηκα και γουργου-
ριζω
ξεχασμενος και μονος
απο την τρικυμια του ερωτα
φαδισμενος και ξενος
με φωνες και συνθηματα φλυαρα
τραδωντας απελπισμενος την κουδερτα
αυριο θ αρχισουν οι μεταφορες

πατερα μου.

Απο τα σπλαχνα σου συρρεουν οι
συρμες του νερου στην αρχικη κατοι-
κια.

—Θυμασαι πως σταλα - σταλα ανοιξες
το δημα σου και περηφανος ποτισες
με τη ζωη σου τη μανα γη; Βλεπω τη
νεροφιδα να λικνιζεται στην αγκαλια
σου και συ τρεχεις τραγουδωντας μεσα
στις καλαμιες να γλυκανεις τη θαλασ-
σα με τον πυριχειο χορο σου.

ομως, προσεχε !

Η μερα φευγει με κεραυνο.

Κυπρος και Μηλος
το γαλαζιο της πελαγο
γιατι συντελεστηκε το μυστηριο δυστυ-
χημα
ανοιγοντας ανεξιτηλα ρηγματα στην
καρδια μου
που αιμοραγει φως μαλακο
μεταβαλλοντας την πορεια
σε φτωχο ενυδρειο
οι στρατιωτες μας βαδιζουν
με ναυλον βλεφαρα
προς το θανατο.

Τακης Νικολοπουλος

1

Δεν ειναι μερες
οι μερες που καθεσαι
και μετρας τους επιορκους της γης
τους δυναστες του ερωτα
και τους σχεδον επαναστατες.
Δεν ειναι χρονος
ο χρονος που περναι
γυρευοντας την εποχη του
η εστω ανθρωπους
να τον τραγουδησουν.
Τις Κυριακες παντως
εγω παιζω θεατρο
κατα προτιμηση Σαιξπηρ
γιατι μ αρεσουν τα φιναλε του.

2

Τα βραδυα που πεθαινεις,